

Geværer, ville de blive givne til det yngre Mandskab, og det gamle Forstærkningsmandskab faar sikkert nok Lov til at bruge de ældre Vaaben, som umuligt kunne være af den Beskaffenhed, at de helt skulle smides bort. Der vil sikkert aldrig blive Tale om at bekoste nye Vaaben til hele Hæren. Den Motivering, at det er nødvendigt for at indøve dem i nye Vaaben, har derfor intetsteds hjemme. Intet kan tyde paa, at der vil blive indført saa mange nye Vaaben paa een Gang, at der under Krigsforhold skulde udleveres saadanne Vaaben til det gamle Forstærkningsmandskab. Jeg er altsaa af dem, der mene, at denne Indkaldelse af det ældre Mandskab, som ikke varer mange Dage, men er til stor Gæne for Mandskabet og til ingen Nytte for Hæren, burde og skulde bortfalde, og jeg haaber ogsaa, at naar Folketinget skal tage endelig Stilling til disse Forslag, vil det lykkes at faa dem forbedrede.

Jeg mener ogsaa, at der maa kunne spares noget paa Rekrutuddannelsen. Jeg ved vel, at vi skulle ikke indkalde en Del Mandskab og saa give det en halv Uddannelse, og det ønsker jeg heller ikke, men jeg hører til dem, der tro, at der nok kan spares nogen Tid, og Uddannelsen endda blive lige god. Vi, der have været Soldater, vide dog af Erfaring, at der bruges en Masse Tid til den saakaldte Stadsøksercits, til at lære at tage Gevær paa Skulder og Gevær i Hvil osv. Ja, jeg har endog oplevet, at en Soldat blev tagen forlods til at ligge til Vintertjeneste, fordi han ikke kunde skuldre Geværret ordentligt. Jeg mener, at den Slags Løjer, havde jeg nær kaldt det, har intetsteds hjemme, for en Soldat kan være en lige god Krigsmand, selv om han ikke kan skuldre et Gevær saa akkurat, som en Befalingsmand kunde ønske det, skulde gøres. At der skal nogen Foruddannelse til, før man kommer i Felttjenesten, er selvfølgelig. . . (*Kr. Jensen*: Der skuldre de slet ikke!). Nej, derude er der hverken Tale om at skuldre eller om Gevær i Hvil, og endnu mindre bliver der Tale derom, naar en virkelig Krigsfare en Gang skulde komme over vort Land. Derfor mener jeg, at en Del af disse Forberedelser nok kunde undværes, og Soldaterne endda blive lige gode og dygtige Fædrelandsforsvarere.

Jeg haaber derfor, at naar Forslagene en Gang skulle vedtages i dette Ting, vil Tjenestetiden blive noget indskrænket, navnlig for Fodfolket og for Sommerholdet.

Det er muligt, at Vinterholdet ikke faar saa god Lejlighed til Uddannelse, at der for dets Vedkommende er noget at trække fra, men da de fleste skulle ind om Sommeren, vilde meget være vundet, om Sommerholdet kunde faa Tjenestetiden afkortet, om ikke med mere, saa dog med 14 Dage, saa vilde dog det være vundet. For de andre Vaabenarter kunde der ogsaa spares noget paa Tjenestetiden. Og at spare noget paa det ene Sted og noget paa det andet giver Gevinst for Staten og Gevinst for Samfundet, for vi maa huske, at det ikke blot drejer sig om de Kroner, Staten sparer, men Samfundet vinder dobbelt saa meget ved at have disse yngre Mænd hjemme i Bedriften. Der er Arbejde, der netop skal udføres paa de Tider, hvor mange af dem ligge inde som Soldat, og dertil er der god Brug for dem. Mit Haab er da, at der, før disse Lovforslag forlade Folketinget for at gaa over til det andet Ting, hvad jo først vil ske efter Valget, maa være sket Ændringer og Forbedringer i den Retning, jeg har omtalt, saa vi mulig kunne være naaede ned paa de Udgifter, vi have for Øjeblikket, og som vistnok ere tilstrækkelig store for Landet at bære.

Nu ved jeg nok, der bliver sagt: Ja, men Sagkundskaben vil aldrig godkende dette. Det er jo muligt, i alt Fald tror jeg ikke, Sagkundskaben godkender det, saa længe der er noget som helst Haab for den om at faa det bedre. Jeg kan saa godt forstaa, at Generalerne, Generalstaben, kort sagt alle de højere Officerer, have et tredobbelt Ønske: at faa udskrevet saa meget Mandskab som muligt, at faa det uddannet saa godt som muligt og at faa saa mange Støttepunkter for det som muligt. Og det er et Ønske, der er ganske naturligt. Det er muligt, at hvis jeg var højtstaaende Officer, vilde jeg have haft akkurat det selvsamme Ønske, og jeg havde nær sagt, at det havde været min Pligt at have dette Ønske og stille der henimod. At disse sagkyndige ønske at faa alt saa komplet og godt som muligt, er noget, der ligger i Sagens Natur, og man har ikke at vente noget andet Krav fra deres Side end netop dette. Men anderledes bliver det, hvor der er en Bevillingsfaktor, som skal have en Stemme med her, idet denne ikke blot maa spørge om, hvad der kunde være ønskeligt, og hvad der kunde være det allerbedste, men ogsaa om, hvad det koster for Landet at naa dette Maal. De to Ting maa afvejes: baade hvad der kan